

Soledat oberta

Les paraules em nafren/ quan sonen damunt la llengua/ amb el seu significat

El poeta, novel·lista i crític d'art Blai Bonet va néixer a Santanyí el 10 de desembre del 1926 i va morir a Cala Figuera el 21 de desembre del 1997. En llegim un poema inclòs a *Poesia completa*. *Blai Bonet* (<http://edicions1984.wordpress.com/2014/11/13/poesia-completa-de-blai-bonet-edicio-critica-de-nicolau-dols-i-gabriel-de-la-s-t-sampol-proleg-de-margalida-pons/>), publicat per Edicions del 1984.

Foto: Catorze

Em dol tot, fins la camisa,
a damunt el pit cremat.
I les paraules em nafren
quan sonen damunt la llengua
amb el seu significat.

No puc parlar de tant que estim... La parla
és sempre de baladres i sal grossa:
un agre ganivet que em reboteix
bavant-me sal i sang, i sal i sang,

pel meu bosquet senzill de parla verda...

I no vull tanta parla que s'esquerda.
Mes, les meves paraules de «bellveure»,
«taronja», «llimonera», «estrella», «amic»,
les tenc, obscures, fent una plorada
al carreró banyat de la Gran Pena.

Em dol la blancor dels ossos.
Em dol el bel de la sang.

Aquest carreró de sang,
per on ningú no passa, i tot pas hi ressona.

Per la meva sang sona
la frescor de la font
que lluu cap a les set.

I els pins... ?so dels meus pins!?
que comencen la verdor,
com el dia l'aurora,
sense influències de verdor més alta.

I em cau de patiment la meva galta,
perquè a mi el dolor em va brostar
com el vol a una ala o l'èxtasi a una muntanya.

Era per llei que Déu em mossegà
quan treia el cap a l'amorosa llum,
ja batejat amb la color de sofre.

Per la sang em saltava una geneta,
i l'amor, de la mida del meu cos,
estava ple de dentellades roges
com a passes de por d'un homicida.

Un mostel em xuclava,
dins el jardí del cor,
un coll melodiós de rossinyol
on ja es feia de dia. ?Vull dir que ja cantava.

Però un dia sortí molt ?molt!? de sol,
i em pujaren pel coll eixes paraules:
«estrella», «ala», «llimonera», «sal»,
«núvol», «fill», «mare», «rosa», «frescor», «aigua».

Oh veu!, oh càntic!
En mossegar-me, Déu deixà saliva
dins la nafra i frescor del seu gran llavi.
I la saliva m'inundà la sang.
I em va néixer una veu plena de nius.

I l'amor em tornà del tamany de la presència de Déu.
I la set em tornà del tamany de la presència de Déu.
I les fonts continuaren el seu broll
del tamany d'un colom.

L'amor, la set, em creixen
alts, alts, com a migdies,
i conserven la ràbia com a pals de sivina.

I jo estic allargat com una terra
que té el consol de l'aigua i de la pedra,
i no pot esser torre...

És curiós..., però jo no tenc pena.
És ver que ja fa temps no he vist estrelles,
ni aquell mar tan senzill que va a la platja
plena de lliris blaus, callada i sola.

És cert. Hi ha poques coses d'alegria.
Però sempre hi ha un brot de taronger
que va, en silenci, cap a la taronja.

I humils pedres, que, per primera volta,
se senten àngel, tirades a una fruita,
o a un ocell, que haurà tingut la sort
de morir-se a l'aire.

És curiós... Jo som d'aigua de mar,
i és com si fos de canyamel el cor
d'eixa ona meva, repetida i blava.

Tots els que anau contents:
el sol i el meu cor van amb vosaltres.

POESIA COMPLETA

BLAI BONET

EDICIÓ CRÍTICA

DE NICOLAU DOLS

I GABRIEL S. T. SAMPOL

Pròleg de Margalida Pons

Blai Bonet

1984 POESIA

Poesia completa. Blai Bonet (<https://edicions1984.wordpress.com/2014/11/13/poesia-completa-de-blai-bonet-edicio-critica-de-nicolau-dols-i-gabriel-de-la-s-t-sampol-proleg-de-margalida-pons/>)

© Hereus de Blai Bonet
© de l'edició crítica: Nicolau Dols i Gabriel S. T. Sampol
© del pròleg: Margalida Pons
© Edicions de 1984, S. L., 2014